

Parques de
Castellón
Parcs de
Castelló

PARQUE
AUDITORIO
PARC AUDITORI

PARQUE AUDITORIO

PARC AUDITORI

En las inmediaciones del Palau de Congressos i Auditori de Castelló encontramos este parque de estética moderna y conceptual en el que conviven, en más de 80.000 m², vegetación como naranjos, moreras, esculturas, colinas de césped y pinos piñoneros que conforman un ecosistema natural de más de 935 árboles. El parque está dividido en 4 zonas: el Jardín de los Naranjos, la Colina, el Bosque Caduco y el Bosque de Moreras. El parque cuenta de un área de esparcimiento canino así como diversas dotaciones de juegos, un estanque y fuentes.

Molt a prop del Palau de Congressos i Auditori de Castelló trobem este parc d'estètica moderna i conceptual en el qual conviuen, en més de 80.000 m², vegetació com tarongers, moreres, tossals de gespa i pins pinyoners que conformen un ecosistema natural de més de 935 arbres. El parc està dividit en quatre zones: el Jardí dels Tarongers, el Pujol, el Bosc Caduc i el Bosc de Moreres. El parc compta amb una àrea d'esplai canina així com de diverses dotacions de jocs, un estany, escultures i fonts.

AUDITORIO

AUDITORIO

SUPERFICIE TOTAL
SUPERFICIE TOTAL
80.065 M²

SUPERFICIE
AJARDINADA
SUPERFICIE
ENJARDINADA
17.610 M²

CÉSPED
GESPA
17.125 M²

ARBUSTOS
ARBUSTS
485 M²

ESPECIES PREDOMINANTES

ESPÈCIES PREDOMINANTS

ESPECIES

UNIDADES

Naranjo amargo
Morera
Pino piñonero
Fresno
Olmo de Siberia

310
274
116
50
18

ESPÈCIES

UNITATS

Bambú
Boj
Acacia del Japón
Adelfa

175
860
111
25

AUDITORIO

PINUS PINEA

De la familia *Pinaceae* su nombre común es Pino Piñonero y su lugar de origen es pa península ibérica. *Pinus* es su nombre clásico latino y *Pinea* es del latín en relación con pinos. El pino piñonero crece para después abrirse mediante ramas de similar grosor en una copa redondeada y achatada, en forma de sombrilla. La superficie del tronco se caracteriza por disponer de placas de color grisáceo, separadas por grietas rojizas. Prefiere los suelos arenosos. Es una especie (heliófila), resiste muy bien la sequía estival y soporta heladas no muy extremas. La madera del pino piñonero es ligera y flexible. El piñón entra en numerosos platos mediterráneos.

De la família de les Pinàcies, el seu nom comú és Pi pinyoner i el seu lloc d'origen és la península Ibèrica. *Pinus* és el seu nom clàssic llatí i *pineia*, també del llatí, indica en relació amb els pins. El pi pinyoner o ver creix per a després obrir-se, mitjançant branques de similar grossària, en una copa arredonida i aplanada, en forma de para-sol. La superfície del tronc es caracteritza per disposar de plaques de color grisenc, separades per clavells vermellors. Preferix els sòls arenosos. És una espècie heliòfila, resisteix molt bé la sequera estival i suporta gelades no massa extremes. La fusta del pi pinyoner és llaugera i flexible. El pinyó entra en nombrosos plats mediterranis.

CELTIS AUSTRALIS

Es de la familia *Ulmaceae* de nombre común: Almez, latonero, Lledoner. Originario de la región mediterránea (en toda la vertiente mediterránea, Andalucía y Extremadura, y menos abundante en Castilla-La Mancha y Aragón, apareciendo en Madrid en las vegas del sureste, y en Castilla y León, en gargantas de la cara Sur de Gredos y en los Arribes del Duero), el sur de Europa, sureste de Asia -de Turquía a Afganistán-, norte de África. El término específico australis procede del latín australis-e que significa austral, del sur, en alusión a su procedencia del sur de Europa. Florece entre marzo y abril, y sus frutos maduran a fines de verano y en otoño.

És de la família de les Ulmàcies, de nom comú Lledoner. Originari de la regió mediterrànea (en tot el vessant mediterrani, Andalusia i Extremadura, i menys abundant a Castella-La Manxa i Aragó; apareix també a Madrid en les vegues del sud-est, i a Castella i Lleó, en goles de la cara sud de Gredos i en els Arribes del Duero), el sud d'Europa, sud-est d'Àsia -de Turquia a l'Afganistan-, i nord d'Àfrica. El terme específic australis procedix del llatí australis-i, que significa austral, del sud, en al·lusió a la seua procedència del sud d'Europa. Florix entre març i abril, i els seus fruits maduren a finals d'estiu i a la tardor.

AUDITORIO

MORUS ALBA

Árbol originario de China, principalmente se extendió por el este de Asia. Las moreras son árboles de hasta 15 m de altura, con ramas jóvenes grisáceas. Hojas con pecíolo de 1,5-2 cm y limbo de 4-6 por 4-5 cm, más o menos ovado, subagudo, irregularmente dentado o lobado, oblicuamente cordado, delgado, glabro excepto a lo largo de la nerviación, verde claro. Las moras suelen resultar insípidas. La morera florece en abril y fructifica en mayo.

Puede cultivarse en cualquier tipo de suelos y su crecimiento es rápido. Suele preferir las zonas soleadas, tolera el viento y la proximidad al mar. Sus semillas se multiplican por esquejes y las variedades por injerto. Una característica de sus hojas es que son comestibles y a su vez muy nutritivas, contiene vitamina B y flavonoides lo que ayuda a que sea empleado para alimentar a ganado.

Arbre originari de la Xina, el qual es va estendre principalment per l'est d'Àsia. Les moreres són arbres de fins a 15 m d'alçària, amb branques joves grisenques. Fulles amb pecíol d'1,5 a 2 cm i limbe de 4 a 6 cm, lobulat, obliquament cordat, prim, glabre, excepte al llarg de la nerviació, i de color verd clar. Les mores solen resultar insípides. La morera florix a l'abril i fructifica al maig.

Es pot cultivar en qualsevol classe de sòls i el seu creiximent és ràpid. Sol preferir les zones solejades, tolera el vent i la proximitat a la mar. Les seues llavors es multipliquen per esqueixos i les varietats per empelt. Una característica de les seues fulles és que són comestibles i alhora molt nutritives, conté vitamina B i flavonoides, la qual cosa ajuda a que siguen emprades per alimentar bestiar.

FRAXINUS ANGUSTIFOLIA

Este árbol es originario del Norte de África y península Ibérica, de la familia de los *Oleaceae* tiene otros nombres como *Fraxinus oxycarpa* Willd., *Fraxinus oxyphylla* Bieb. Árbol caducifolio que puede alcanzar los 18 m de altura, con la copa amplia y el tronco de corteza grisácea y rugosa. Pecíolos con pelillos. Las yemas son de color marrón claro, característica importante para diferenciar a esta especie del *Fraxinus excelsior*, que posee las yemas de color negro. Flores apareciendo al principio de la primavera después de haberse despojado sus hojas generalmente al comenzar el invierno o con posterioridad. Florece en febrero-abril. Fruto en sámara linear-lanceolada, truncada oblicuamente. Los frutos se encuentran dónde empieza la ramita del último año. Su multiplicación es por semillas y su recolección es en otoño. Prefiere el suelo fresco y sus hojas sirven para alimentar al ganado.

Aquest arbre és originari del nord d'Àfrica i de la península Ibèrica. De la família de les Oleàcies té altres noms: *Fraxinus oxycarpa* Willd., *Fraxinus oxyphylla* Bieb. Arbre caducifoli que pot arribar als 18 m d'alçària, amb la copa àmplia i el tronc de corfa grisenca i rugosa. Pecíols amb pèls. Les gemmes són de color marró clar, característica important per diferenciar a esta espècie del *Fraxinus excelsior*, que posseïx les gemmes de color negre. Les flors apareixen al principi de la primavera, després d'haver-se despulat de les seues fulles, generalment, en començar l'hivern o amb posterioritat. Florix entre febrer i abril. Fruit en sámara linear-lanceolada, truncada obliquament. Els fruits es troben on comença la branqueta de l'últim any. La seua multiplicació és per llavors i la seua recol·lecció és a la tardor. Preferix el sòl fresc i les fulles servixen per a alimentar el bestiar.

AUDITORIO

ULMUS PUMILA

Su nombre latino es *Ulmus pumila*, más conocido como Olmo de Siberia, originario de China y Siberia. Se trata de un árbol caducifolio, que puede llegar a los 25 m de altura.

La corteza es de color gris oscuro y fisurada longitudinalmente, y las ramitas son delgadas, gris-amarillentas y glabras o pubescentes. La floración y la fructificación son precoces, es decir que sus flores aparecen y fructifican antes de que broten las hojas. Las flores son pequeñas, de color rosado y se reúnen en pequeños grupos prácticamente asentados sobre las ramas. Los frutos son sámaras. Son muy abundantes y maduran poco tiempo después de la aparición de las hojas.

El seu nom científic és *Ulmus pumila*, més conegut com Om de Sibèria, originari de la Xina i Sibèria. Es tracta d'un arbre caducifoli, que pot arribar als 25 m d'alçada.

La corfa del seu tronc és de color gris fosc i fissurada longitudinalment, i les branquetes són primes, de color gris-groguenc i glabres o pubescents. La floració i la fructificació són precoces, és a dir que les seues flors apareixen i fructifiquen abans de que broten les fulles. Les flors són menudes, de color rosat i es reunixen en xicotets grups, pràcticament assentats sobre les branques. Els fruits són sàmares. Són molt abundants i maduren poc temps després de l'aparició de les fulles.

CITRUS AURANTIUM

El naranjo amargo es un árbol de porte robusto que supera los 3 m de altura. Tiene una copa oval de joven más redondeada con el tiempo, puede llegar a ser muy ancha. El tronco, recto y no demasiado grueso, se diferencia por su corteza que se desprende con grandes placas de forma irregular, de color parduzco, dejando cicatrices de tono blanquinoso formando un conjunto que recuerda el dibujo de un mapa al conjuntarse con el resto de la corteza de color gris o verdoso. Dispone de un potente sistema radical que precisa suelos profundos para desarrollarse correctamente. Ramas extendidas, muy gruesas las principales. Las secundarias son verdes o pardas con verrugas blanquecinas.

El taronger bort o amarg és un arbre de port robust que supera els 3 m d'alçària. Té una copa oval de jove, més arredonida amb el temps, que pot arribar a ser molt ampla. El tronc, recte i no massa gros, es diferencia per la seua corfa, de color terrós, que es desprèn amb grans plaques de forma irregular deixant cicatrius de to blanquinós, formant un conjunt que recorda el dibuix d'un mapa al conjugar-se amb la resta de la corfa de color gris o verdós. Disposa d'un potent sistema radical que necessita sòls profunds per desenrotllar-se correctament. Branques esteses, mes grosses les principals; les secundàries són verdes o terroses amb berrugues blanquinoses.

PARQUES DE CASTELLÓN
PARCS DE CASTELLÓ

centre**VERD**

AJUNTAMENT
Sostenibilitat

Passió x

CASTELLÓ

El mantenimiento del **Parque Auditorio** es llevado a cabo por **Vivers Centre Verd, S.A.U.**, una empresa dedicada exclusivamente al mundo de la jardinería, con más de 20 años de experiencia llevando a cabo servicios como el mantenimiento de:

- Jardines municipales
- Espacios públicos
- Mancomunidades de vecinos
- Jardines de empresa
- Segado de cunetas

El manteniment del **Parc Auditori** és dut a terme per **Vivers Centre Verd, S.A.U.**, una empresa dedicada exclusivament al món de la jardineria, amb més de 20 anys d'experiència realitzant servicis com el manteniment de:

- Jardins municipals
- Espais públics
- Mancomunitats de veïns
- Jardins d'empresa
- Segat de cunetes

MÁS INFO
MÉS INFO
www.centreverd.com